

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. oraz art. 424 § 3 k.p.k. zakres uzasadnienia ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze wymierzonej A. P..

W dniu 2 sierpnia 2019 r. do tutejszego Sądu wpłynął akt oskarżenia przeciwko A. P. oskarżonej o to, że:

I. w okresie co najmniej od 3 grudnia 2016 r. do 31 sierpnia 2018 r. wspólnie i w porozumieniu z M. P. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie Rosji, Hiszpanii i Polski, założonej i kierowanej na terytorium Rosji przez K. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wewnątrzspółnotowego nabycia, a następnie wywozu poza obszar celny Unii Europejskiej na Białoruś znacznych ilości środków odurzających w postaci żywicy konopi tzw. haszyszu,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

II. w okresie od 3 grudnia 2016 r. do 11 lutego 2017 r., na drogowym przejściu granicznym w T., pow. (...), woj. (...), w kierunku wyjazdowym z RP działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i z innymi nieustalonymi osobami, wywozła z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Republiki Białoruś, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków odurzających, w ten sposób, że:

- w dniu 3 grudnia 2016 r. samochodem marki V. (...) nr rej. (...) wywozła środki odurzające w postaci haszyszu o wadze co najmniej 86.650,37 grama,

- w dniu 11 lutego 2017 r. samochodem marki V. (...) nr rej. (...) wywozła środki odurzające w postaci haszyszu o wadze co najmniej 86.650,37 grama, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. w okresie od 21 marca do 31 sierpnia 2018 r. na drogowym przejściu granicznym w T., pow. (...), woj. (...), w kierunku wyjazdowym z RP, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i z innymi nieustalonymi osobami wywozła z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Republiki Białoruś, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków odurzających, w ten sposób, że:

- w dniu 21 marca 2018 r. samochodem marki K. S. (2) nr rej. (...), wywozła środki odurzające w postaci haszyszu o wadze co najmniej 86.650,37 grama,

- w dniu 7 czerwca 2018 roku samochodem marki K. S. (2) nr rej. (...), wywozła środki odurzające w postaci haszyszu o wadze co najmniej 86.650,37 grama,

- w dniu 12 lipca 2018 roku samochodem marki K. S. (2) nr rej. (...) 198, wywozła środki odurzające w postaci haszyszu o wadze co najmniej 86.650,37 grama,

- w dniu 31 sierpnia 2018 roku samochodem osobowym marki K. S. (2) rej. (...) 198 usiłowała wywieźć z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Republiki Białoruś, wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci haszyszu o wadze 86.650,37 grama, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na ujawnienie tej substancji przez funkcjonariuszy Straży Granicznej czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

Na rozprawie w dniu 25 września 2019 r. obrońca A. P. złożył w oparciu o art. 387 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wobec niej wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego (k. 1952). Z uwagi na to, iż oskarżyciel publiczny nie sprzeciwił się zaproponowanemu przez obrońcę wymiarowi kary łącznej za zarzucone jej przestępstwa, uściślając zarazem wymiar kar jednostkowych, Sąd postanowił wniosek uwzględnić i wymierzyć A. P. kary uzgodnione przez strony postępowania. Okoliczności popełnienia zarzuconych przestępstw i wina oskarżonej nie budzą bowiem wątpliwości, zaś wydanie wyroku mimo nieprzeprowadzenia rozprawy nie stoi na przeszkodzie osiągnięciu celów postępowania. Materiał dowodowy ujawniony w trakcie rozprawy wiąże się w logiczną całość i stanowi podstawę do uznania, iż oskarżona jest winna popełnienia czynów zarzuconych jej aktem oskarżenia. Nadto należy podkreślić, iż oskarżona złożyła wyjaśnienia, w których przyznała się do popełnienia zarzucanych jej przestępstw (k. 1954v-1955).

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku uznać należy, iż oskarżona dopuszczając się przypisanych jej czynów wyczerpała podmiotowe i przedmiotowe znamiona następujących przestępstw:

- popełnionego w okresie co najmniej od 3 grudnia 2016 r. do 31 sierpnia 2018 r. występku z art. 258 § 1 kk polegającego na udziale w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu, a następnie wywożeniu poza obszar celny Unii Europejskiej na Białoruś znacznych ilości środków odurzających w postaci żywicy konopi,
- popełnionej w okresie od 3 grudnia 2016 r. do 11 lutego 2017 r. w ramach czynu ciągłego zbrodni z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającej na dwukrotnym wywiezieniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Republiki Białorusi znacznej ilości środków odurzających w postaci żywicy konopi o wadze co najmniej 86.650,37 grama w każdym z ww. transportów,
- popełnionej w okresie od 21 marca do 31 sierpnia 2018 r. w ramach czynu ciągłego zbrodni z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającej na trzykrotnym wywiezieniu oraz jednokrotnym usiłowaniu wywiezienia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Republiki Białorusi znacznej ilości środków odurzających w postaci żywicy konopi o wadze co najmniej 86.650,37 grama w każdym z ww. transportów.

Zgromadzony w toku śledztwa materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżona dopuściła się popełnienia powyższych czynów działając z zamiarem bezpośrednim, ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowych. Ilość przypisanych oskarżonej transportów ww. środków odurzających, dokonywanych w dość krótkich okresach czasu pod pozorem turystycznych podróży po Europie, nie pozostawia wątpliwości, że A. P. uczyniła sobie z ww. procederu stałe źródło dochodu. Z tego też względu kwalifikację prawną czynów z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uzupełniono o art. 65 § 1 kk.

W kwalifikacji prawnej wymienionych czynów uwzględniono również art. 12 § 1 kk który stanowi, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. W orzecznictwie przyjmuje się, że ww. krótki okres czasu nie może przekraczać 6 miesięcy. Z tego też względu czyny zarzucone oskarżonej w pkt II i III aktu oskarżenia należało uznać za dwa odrębne przestępstwa. Dziеляcy je okres przekraczający rok i miesiąc uniemożliwiał również zastosowanie art. 91 § 1 kk i potraktowanie ich jako ciąg przestępstw.

Działalność przestępcza prowadzona przez oskarżoną i M. P. została ujawniona w dniu 31 sierpnia 2018 r. podczas kontroli Straży Granicznej na przejściu granicznym w T.. Podjęte przez oskarżoną tego dnia zachowanie nie wykroczyło poza fazę stadialną usiłowania. W związku z tym kwalifikację prawną czynu z pkt III aktu oskarżenia uzupełniono o art. 13 § 1 kk.

Obrońca A. P. zaproponował wymierzenie jej za ww. trzy przestępstwa kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w wysokości 50 zł każda stawka. Nadto wyraził zgodę na orzeczenie przypadku zabezpieczonego samochodu osobowego marki K. S. (2) rej. (...) 198, który służył do przewozu środków odurzających, a także przypadku łącznej równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w wysokości 16.000 zł. Obrońca wniósł również o zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów postępowania.

Prokurator nie sprzeciwił się propozycji obrońcy w wyżej przedstawionym kształcie. Uściślił jednak wniosek poprzez wskazanie kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny (tj. roku pozbawienia wolności za czyn z pkt I a.o. oraz po 3 lata pozbawienia wolności i po 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł za czyny z pkt II i III a.o.), a także kwoty przypadku korzyści za każdy z przypisanych czynów po 8.000 zł oraz orzeczenie przypadku środków odurzających zabezpieczonych w dniu 31 sierpnia 2018 r.

Sąd dokonując oceny zgodności wniosku oskarżonego z przepisami prawa materialnego nie dostrzegł, iż poczynione przez strony uzgodnienia w zakresie jednostkowych kar pozbawienia wolności za czyny z pkt II i III aktu oskarżenia stoją w sprzeczności z dyspozycją art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, które to przepisy obligują do wymierzenia kary pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W przypadku czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii granica ta wynosi 3 lata pozbawienia wolności. Uchybienie to nie zostało skorygowane w trybie art. 387 § 3 k.p.k. W tym stanie rzeczy rozstrzygnięcie w ww. zakresie stanowi obrazę przepisów prawa materialnego wskazaną w art. 438 pkt 1a k.p.k.

Odnosnie zaś wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny (tj. 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w wysokości 50 zł każda stawka) podnieść należy, że ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy oraz należy uwzględnić stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich oskarżona się dopuściła. Kary te realizują także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie powinny być osiągnięte w stosunku do oskarżonej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy aprobuując ustalony między stronami wymiar ww. kar wziął pod uwagę okoliczność obciążającą, jaką stanowi łączna ilość wywiezionych przez oskarżoną z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków odurzających, która wielokrotnie przekracza wartość graniczną uznawaną za znaczną ilość.

Za okoliczność łagodzącą poczytano natomiast, iż oskarżona nie była dotychczas karana na terytorium Polski.

Bacząc na wymienione okoliczności A. P. wymierzono:

- w pkt 1a wyroku, na podstawie art. 258 § 1 kk, karę roku pozbawienia wolności,
- w pkt 1b wyroku, na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, a także w oparciu o art. 45 § 1 kk przypadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa w wysokości 8.000 zł,
- w pkt 1c wyroku, na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, a także w oparciu o art. 45 § 1 kk przypadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa w wysokości 8.000 zł.

Orzekając uzgodnioną przez strony karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w wysokości 50 zł każda stawka za ww. przestępstwa przypisane A. P. Sąd kierował się zasadą pełnej absorpcji. Za orzeczeniem kary łącznej w wymiarze równym dolnej granicy wynikającej z art. 86 § 1 k.k. przemawia bowiem bliski związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy ww. przestępstwami, ponieważ zostały popełnione w ramach tego samego modus operandi przyjętego w zorganizowanej grupie przestępczej, w której oskarżona brała udział. Zaznaczyć

przy tym należy, że określona w oparciu o art. 86 § 2 kk w zw. z art. 33 § 3 kk wysokość stawki grzywny określona na 50 zł koreluje z całokształtem sytuacji majątkowej oskarżonej i została przez nią zaakceptowana.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono również przepadek dowodów rzeczowych w postaci 814 kostek substancji żywicznej koloru brązowego, samochodu osobowego marki K. (...) nr rej. (...) i nr VIN (...) wraz z kluczykiem, dowodem rejestracyjnym i książką serwisową oraz białych worków z zawartością opakowań zdjętych z substancji żywicznych koloru brązowego.

Reasumując stwierdzić należy, iż całokształt rozstrzygnięcia o karze nie przekracza stopnia winy oskarżonej i odpowiada społecznej szkodliwości przypisanych jej przestępstw. Wymierzona dolegliwość stanowi wystarczającą reakcję prawnokarną, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak też co do potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kierując się treścią art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych znajduje podstawę prawną w treści art. 624 § 1 kpk.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji wyroku.

SSO Andrzej Klimkowski